

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der redactie).

OPVOEDING DER JEUGD.

BINGELRADE, Nov. '29.

Mijnheer de Redacteur.

Verleen mij eenige plaats voor het groote belang van onze schooljeugd op te voeden tot mannen en vrouwen, waar onze katholieke maatschappij fier op kan gaan.

Een dezer avonden heb ik omstreeks negen uur het stille „Schoolpaadje” afgewandeld met rechts van mij de eenzame „Waonder” en aan den linkerkant van het smalle weggetje hier en daar een oranje venster-oog, dat verwonderd staarde naar de onderwijzeres, eenzaam gaande over het maanlichte pad... Eigenlijk moet je dit „poëzie” noemen; maar ik beken zuchtend, dat 't proza was... een héél armzalig stukje proza!

Dien avond moest ik de „schooljeugd” van Bingelrade nog nagaan.

Kinderen die zóó laat bij moeder thuis behoorden te zijn, moesten nog opgedreven worden; ze zwierven over den weg, zooals je om dezen tijd in de grootstad 't de boefjes ziet doen, ze stonden als relletjes-menschen op een hoek bij elkaar en bombardeerden een huis met steenen.

Zijn we hier bij de Sovjet?...

Nee, m'n beste menschen, U bent hier op den grooten dorpsweg in Bingelrade, 's Zondagsavonds om kwart voor negen.

Kijkt maar een anderen kant uit, en doet of ge niks ziet; zegt nou maar niks, of ge hebt kans nog 'n paar steenen achterna te krijgen.

Dat zijn maar de „schoolkinderen”... en 't is „kermis!”

Maar nu vraag ik me ernstig af: Ouders, is het niet uw zware plicht, om te waken over uw kinderen? Is dat opvoeding, die de jeugd moet krijgen van-huis-uit? Mogen zoo'n toestanden in ons goede dorpje blijven voortwoekeren? Mogen we zoo onze kinderen prijs geven aan 't gevaar? De Rotterdamsche kindermoord heeft menige krantenkolom gevuld met z'n angstwekkende bloedletters. Ouders, ge hebt toen gehuiverd en gedacht aan uw eigen dierbare kinderen.... Maar welk rechtschapen ouder laat dan nog in 's hemelsnaam toe, dat kinderen, op zoo'n tijd, zonder toezicht, in volle gevaar misschien, langs 's Heeren wegen slenteren? Wie geeft u de stellige verzekering, dat er met uw kinderen niets kan gebeuren? Hier is het niet het wakend oog van zielzorgers en onderwijzers, dat de kinderen beveiligen moet — hier wordt met alle reden geëischt van de ouders, dat ze hun plichten als zoodanig zullen vervullen; dat ze beter waken over hunne kinderen er ze niet laten verwilderen in een te groote toegeefelijkheid.

Ouders, bedenkt het wel: opvoeden in groote liefde, maar óók opvoeden in gepaste strengheid. En dit laatste wordt zoo dikwijls vergeten....

In de kinderen ligt de toekomst, uw toekomst, de toekomst ook van dit heele dorp. Zooals ze nu gekneet worden, zullen ze later zijn.

Het gaat er hier om: zijn we allen, zonder uitzondering, bezig om menschen te vormen, degelijke mannen en flinke vrouwen waar Bingelrade later trotsch op mag zijn???

Eens heeft een bezorgd priester me gezegd: „Jao, jao, Bengelder is goud, en de luuj zeen goud... mèn, went de rouk van de koel-schouwe euver ooze Waonder kumt gedréve, den....” En toen keken z'n bezorgde oogen 't venster uit.

Later als dan ook de zwarte mijnrook ons goede dorpje zal omwalmen, als met die benauwende lucht men tevens nog probeeren zal onzen geest en onze zielen in het roet te zatten, dan moet Bingelrade kunnen toonen het groote gouden hart der Limburgers bewaard te hebben, en ouders, úwe kinderen zullen dan dat hart moeten rondragen.

Allen aan 't werk! „God wil het!”

G. MÜLLER.

Onderwijzeres